

Gun iedere kabouter zijn eigen muts

Aaf Brandt Corstius bij Meulenhoff:

Het jaar dat ik 30 werd

Eindelijk 40

Trouwboekje

Het jaar dat ik (2x) moeder werd

Gun iedere kabouter zijn eigen muts

Aaf Brandt Corstius

Gun iedere kabouter zijn eigen muts

Levenslessen waarvan je niet wist
dat je ze nodig had

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-9915-8

ISBN 978-94-023-2257-6 (e-book)

ISBN 978-90-528-6647-5 (audio)

NUR 320

Omslagontwerp: Alexandra de Vries

Auteursfoto: Pauline Niks

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2023 Aaf Brandt Corstius en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Een deel van de columns is eerder verschenen in *Flow of de Volkskrant*.

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord: Grip is belangrijk	9
Dingen willen willen	11
De elfuurregel	15
Gun iedere kabouter zijn eigen muts	17
De ervaring dat je het druk hebt	19
Als je zelf geen stijl hebt, moet je een stylist inschakelen	21
Dit is onderhoud	29
Wie bescheiden is, hoeft niet in één ding uit te blinken	33
Op inspiratie wachten is voor amateurs	35
Maak ook eens een <i>done list</i>	37
't Is allemaal een hele kleine zandkorrel	39
Denk in problemen (soms)	41
Koop geen antiek, maar een tienpersoonshoekbank	43
Als het vanavond was	45
Dat hebben we allemaal weleens gedaan	47
Bestudeer je gezicht en koop dan pas kleding	49
Hardlopen voor de geest	53
Bij het idee in de auto stappen	57
Zie je uitstelgedrag als een teken	61
Toch wel relatiemateriaal	63
Neem op reis vier paar schoenen mee	69
Voelt deze beslissing verbredend of beperkend?	73

Wortels en vleugels	75
Lezen maakt je jezelf	79
Schrijfsters verdienen een eigen kast	83
Het ligt aan de klevende werkvloer	85
Altijd een tegenstander	87
Je kunt maar beter iets leuks aantrekken	89
Het leven leert je hoe je het moet leven	91
Gewoon weer eens wat nieuws leren	93
<i>Not if you time it</i>	99
Koop bloemen voor jezelf	101
Hoe gaat het vandaag met je?	107
Spreek gewoon met jezelf af dat je het doet	109
Het is ouder worden of doodgaan	113
Win advies in bij iedereen, en volg dan de stem van je hart	115
Op reis om sloom tv te kijken	117
Wetten versus waarden	119
Niet doen, Won	123
Een ruime marge in het leven	125
Gewoon beginnen	127
Kies een hobby waar je middelmatig goed in bent	129
Verlamd door mogelijkheden	133
Je kunt ook een slordige perfectionist zijn	137
Poen, prestige en plezier	141
Als je groot bent	143
Beter druk zijn dan je druk maken	147
Hou op met willen dat dingen makkelijk zijn	151
Vul je longen met geluk	155
Beloon jezelf soms met kleren	157
Het leven is een landkaart	161
Schrijven op een nederige plek	163
Wie niet kiest, krijgt een leven van twijfel	165
Bij de B blijven hangen	169

Ordelijk je dromen najagen	173
Een plek waar jouw zogenaamde zelf niet bestaat	175
Zie het leven als iets zinloos	179
Ik zit niet in dat comité	181
Duizenden kleine beslissingen	183
Van fouten maken krijg je compassie	187
Het weer in je hoofd	189
Dank	191

Voorwoord

Grip is belangrijk

Ik hing aan de rand van een voetbaldoeltje in het park bij mij om de hoek. Mijn voeten bungelden boven de grond. Ik moest mijn eigen gewicht torsen. Het was zwaar. Heel zwaar. Ik deed dit alles niet zomaar, het was tijdens een krachttraining buiten.

De trainster zei tegen me: ‘Grip is belangrijk.’

Ze zei het niet alleen tegen mij, maar ook tegen de drie vriendinnen met wie ik sport, onder haar bezielende leiding. Bezielend, want onze trainster is zelf een soort superheld, met stalen spieren en zilveren legging. Ze vliegt zo een touw in en klimt naar het plafond. En ze is ook bezielend omdat we wel mogen kletsen, maar niet te veel, en wel mogen zeuren, maar niet te veel, en omdat ze ons dingen laat doen die we anders nooit zouden denken te kunnen of willen doen.

En zo hing ik aan dat doeltje. Ik bleek mezelf te kunnen tillen, zelfs een beetje op te kunnen trekken. Voor even.

Grip is belangrijk, zei ze, en ik vroeg wat ze bedoelde. Nou, gewoon, letterlijk, grip. De grip die je in je handen hebt. Daaraan kun je afmeten hoe fit je bent, hoe sterk je bent, en met het vorderen der jaren neemt die flink af, dus moet je die flink trainen. (Zie ook het belangrijke kleine inzicht, verderop in dit boek, van Irene Moors over ‘onderhoud’.)

Sinds ik mijn grip ben gaan trainen door aan doeltjes en rekstokken te hangen, merk ik dat ik dingen die ik heel lang

extreem pittig vond – ik heb het nu eigenlijk vooral over het in de fietsmand slingeren van een zware boodschappentas – veel makkelijker ben gaan vinden. Ik ben, eind veertig, sterker dan ooit. En dat is wel fantastisch.

Ik haal ook grip uit citaten. Figuurlijke grip dan, hè.

Uit dat citaat ‘Grip is belangrijk’, bijvoorbeeld, en uit alle wijze zinnetje en citaten en afgeluisterde gesprekken die ik door de jaren heen heb opgevangen en genoteerd, en soms ook wel motto’s van eigen makelij.

Misschien is het omdat ik een voorliefde heb voor taal in combinatie met een soms wat wankele verhouding tot het leven, maar ik haal echt iets uit die zinnen.

Als ik weer eens keuzestress heb over de mogelijk te volgen paden in mijn leven, denk ik ontzettend vaak: voelt deze beslissing verbredend of beperkend? (Of zoals mijn zoon dan roept: ‘Mama, *live the bigger life!*’)

Als het erop lijkt dat ik me iets te verantwoordelijk ga voelen bij een mislopend groepsproces of een falende sociale interactie waar ik eigenlijk weinig mee te maken heb, prent ik mezelf in: ‘Ik zit niet in dat comité’.

En alle, echt álle mensen die tegen me lopen te mieren dat ze ouder worden, rimpels krijgen of lichamelijk aan de zwaartekracht onderhevig blijken te zijn, krijgen van mij heel streng de zin ‘Het is ouder worden of doodgaan’ te horen.

Zo’n zin kan mij, en wie weet anderen, echt helpen de zwaardere dingen en dingetjes van het leven makkelijker van me af te zwieren, net zoals de armtraining me hielp om mijn boodschappentas achter op de fiets te slingeren.

Een hele bibliotheek aan behulpzame zinnen heb ik in mijn hoofd, voor mezelf, en nu in dit boek. Het fijne is: die zinnetje lezen en af en toe eens gebruiken is een stuk makkelijker dan jezelf met een rood hoofd en bonzend hart optrekken aan een doeltje in het park.

Dingen willen willen

Er loopt ergens in Londen een vrouw rond van wie ik veel geleerd heb. Ik heb haar nog nooit ontmoet, heb haar nog nooit in het echt gezien, maar ik heb het idee dat ik haar erg goed ken. Dat komt door haar blog, Recipe Rifle. Op dat blog plaatste ze jarenlang recepten die ze uitprobeerde om zichzelf te leren koken (*‘Getting recipes wrong so you don’t have to’* is de ondertitel van het blog), maar belangrijker waren de korte essays die ze boven die recepten zette. Die gingen over het opvoeden van haar twee kleine kinderen, haar familie, haar status van thuismoeder die later veranderde in die van succesvolle journalist, en haar stormachtige relatie met haar man Giles, die in Engeland een beroemde restaurantrecensent is.

Ze heet Esther Walker, ze heeft knalrood haar en een voorkeur voor ultrahippe kleren – dat zal dat Britse wel zijn –, en haar stukjes zijn grappig, maar vooral vaak ook erg waar. *Spot on*, zoals de Engelsen dat zeggen.

Esther is inmiddels gestopt met haar blog en toen ze dat aankondigde, was een van haar laatste berichten een bericht over sentimentaliteit. Esther is, schreef ze, over weinig dingen sentimenteel, maar ze is er toch een piepklein beetje sentimenteel over dat ze geen derde kind zal krijgen; ze heeft namelijk besloten dat twee genoeg is. ‘Ik wil meer kinderen

willen, net zoals ik wil dat ik wil uitgaan en wil skiën,' schrijft ze. 'Maar ik wil het niet.'

Dingen willen willen, dat was een nieuwe voor mij. En tegelijkertijd totaal herkenbaar. Zelfs de specifieke voorbeelden die Esther gaf, herkende ik. Ik wil ook heel graag dat ik wil skiën. Ik zie andere mensen die heilige wil hebben, die diepe innerlijke drang om in februari alles in te pakken en zich zeven dagen op glorieuze wijze van een Oostenrijkse berg te storten. Maar afgezien van het feit dat ik het niet kan, wil ik het ook echt niet. Ik wil het willen, want ik zie dat het leuk is om het te willen, dat je er voorpret over hebt en gesprekjes met medeskiërs en een doel om het hele jaar voor te sparen. Maar ik wil het niet.

Hetzelfde geldt voor uitgaan. Vroeger wilde ik uitgaan. Of was dat eigenlijk wel zo? Nou ja, laten we het zo stellen: vroeger wilde ik dat zo graag willen, want ik zag anderen het ook zo willen, dat ik had besloten dat ik het zelf ook wilde. Maar als vrijdagavond om de hoek kwam kijken moest ik mezelf altijd met heel veel discodutjes en glaasjes Apfelkorn opwekken tot een staat waarin ik er klaar voor was om in de lange, koude rij voor de disco aan te sluiten.

Hier is een belangrijk onderscheid. Welke dingen wil je echt en welke dingen wil je eigenlijk alleen maar willen? Het is prettig om dat te kunnen scheiden; het scheelt je een hoop loze ambities. Wil je echt hogerop komen op je werk, of wil je dat alleen maar willen omdat je ziet dat andere mensen dat zo vurig willen? Wil je een derde kind, of wil je dat willen omdat je het bij de eerste twee kinderen zo intens graag wilde en je nu bijna niet kunt geloven dat je het niet meer wilt?

Sommige wilskwesties zijn helder. Het is warm, je hebt zin in een ijsje: je wilt een ijsje. Maar veel wilskwesties zijn niet zo eenduidig. Vrienden stellen voor om met alle aanhang

een weekend weg te gaan naar een huis in Drenthe; je wilt het willen, want je ziet dat zij het willen en je kunt je de Instagramfoto's van lange tafels met lachende mensen in boomgaarden al voorstellen, en je kunt je eigenlijk niet indenken dat er mensen zijn die dát niet willen – maar jij wilt het niet. Gewoon omdat je moe bent of omdat al je weekends al vol zijn: je wilt het eigenlijk niet.

Het is in het leven handig om te weten wat je wilt, en het is ook handig om te weten wat je alleen maar wilt willen. En om dat vervolgens niet te doen.

De elfuurregel

Als je mij vraagt: wat is het zwaarste beroep op aarde, dan zeg ik: stand-upcomedian. Nou ja, natuurlijk niet het zwaarste, je kunt ook in een mijn werken, of iets met dierenlijken doen, of sowieso iets met lijken, maar stand-upcomedian zijn is wel heel pittig. Elke avond op een podium grappen maken en dan maar hopen dat een groep kritische, vaak halfdronken mensen je leuk vindt, oftewel je niet boe-roepend wegschreeuwt: dat lijkt me zwaar.

Een grapje maken is sowieso een vorm van grote kwetsbaarheid. Mensen zeggen dat grapjassen grappen maken om zichzelf daarachter te verbergen, maar eigenlijk leg je jezelf juist bloot voor de wereld: ik maak een grap, jij kunt nu kiezen of je gaat lachen, en als je niet lacht, is dat heel zwaar voor mij.

Enfin. Ik las een interview met Martine Bakker, een schrijfster van *De Speld* die op haar dertigste ook nog had besloten comedian te worden. Ze schreef er een boek over: *Ik durf niets maar doe alles*. Ondertitel: *Waarom ik dacht dat als ik een jaar lang stand-upcomedy zou doen ik daarna zou kunnen leven zonder stress, onzekerheid, uitstelgedrag en angst, maar blijkbaar bestaat zoiets niet, toch geef ik wat ik per ongeluk leerde over mezelf en creativiteit door zodat jij er misschien ook wat mee kunt. Of niet.*

Martine Bakker speelde ook bij Toomler, een comedyclub

in Amsterdam, en daar bleken ze een regel te hebben. De elf-uurregel. ‘Het houdt in dat je na een show tot elf uur de volgende ochtend de tijd hebt om ermee bezig te zijn,’ vertelde ze in een interview in *Het Parool*. ‘Daarna moet je weer overgaan tot de orde van de dag. Of je nou heel slechte of juist erg positieve ervaringen aan je optreden hebt overgehouden.’

Dit leek me niet alleen een nuttige regel voor comedians en andere podiummachtige mensen die reacties op optredens krijgen, maar voor iedereen. Je kunt met jezelf een interne deadline afspreken voor het nakauwen over hoe je een presentatie hebt gedaan, hoe een gesprek op je werk ging, hoe je die ene sollicitatie hebt afgehandeld of wat voor mails je na het inleveren van een idee kreeg. Het nakauwen op reacties, dus.

Als je zegt: dit mag tot morgenochtend elf uur (of tien uur, je mag heus zelf de tijd bepalen), dan heb je een afgebakende nakauwperiode en kun je het daarna opgelucht terzijde schuiven. Want laten we wel wezen: een hele week nadenken over wat Sjors van je werk opmerkte nadat jij een ontzettend spetterende PowerPoint over veranderprocessen had gegeven, heeft geen zin. Een avond lang eigenlijk ook niet, maar dat mag. Dat kan nog. Maar Sjors heeft het met zijn lompe reactie niet verdiend om langer dan een half etmaal het onderwerp van jouw malende gedachten te zijn.

Al googelend bleek er trouwens ook nog een andere elf-uurregel te bestaan: de sociaal-cultureel-culinaire regel die in Italië geldt, dat je na elven ’s ochtends echt geen cappuccino of koffie met melk mag bestellen. Vinden ze daar heel raar. Maar aan die regel hebben we niks. Het lijkt me juist fijn om, als het elf uur is en je van jezelf moet ophouden met nadenken over reacties, een lekker bakje koffie met melk te nemen.

Gun iedere kabouter zijn eigen muts

Nu ik al een aantal jaar slimme zinnen verzamel, valt het me op dat ik die leuke en leerzame zinnen niet alleen opteken uit de monden van anderen, maar dat die anderen de zin ook vaak weer hebben geleend van iemand anders. Dat je een ander citeert die een ander citeert kan maar één ding betekenen: dat het een heel goed zinnetje is. Anders werd het niet zo veel doorgegeven.

Onlangs tekende ik deze op uit de mond van acteur Frederik Brom in *LINDA*, die hem op zijn beurt citeerde van zijn eigen vrouw, Nienke Römer: ‘Gun een kabouter zijn muts.’

Dat vond ik nou zo'n goeie. Kijk, iedere kabouter heeft een eigen muts, en ieder mens heeft een eigenaardigheid. De een wil per se tijdens het ontbijt in alle rust de krant lezen, de ander moet drie keer per week uitpuddend sporten om mentaal gezond te blijven. De een heeft negen, liefst tien uur slaap nodig, de ander moet juist één keer per week finaal doorzakken om een beetje een gezellig, aanspreekbaar mens te zijn. De een houdt niet van kaas (maar wel gesmolten), de ander niet van ‘drijvende groenten’ (mijn naaste familie weet wie ik bedoel). De een heeft een bizarre voorliefde voor Disneyfilms, de ander vindt het heel fijn om tot diep in de nacht lugubere crimesites te spellen. De een heeft altijd een ochtendhumeur (ik), en daardoor weet de ander (mijn

man) dat hij beter het ontbijt kan maken. Iedere kabouter zijn eigen muts.

En het woord ‘gunnen’ is ook vrij belangrijk in deze zin. Je moet die muts van die kabouter niet alleen accepteren, dus: niet grommend dat ontbijt klaarmaken terwijl je verkondigt dat je al jaren weet dat je vrouw een ochtendhumeur heeft en daardoor voor negenen ’s ochtends tot werkelijk niets praktisch in staat is, nee, gunnen betekent: neuriënd die boterhammen in de broodrooster stoppen en denken: zij heeft nu even haar ochtendhumeur, ik laat haar tot zichzelf komen. Prrrrrima.

Het rare is: dan gunnen andere kabouters je ook makkelijker jóúw muts. Zo gunde ik mijn zus die hier uit Amerika op bezoek was onlangs de muts dat zij het haar hele logeepartij over haar glutenvrije dieet heeft gehad, en ik weet zeker dat zij mij de muts gunt dat alles in mijn agenda altijd moet wijken voor mijn kinderen (al heeft ze zelf geen kinderen en zie ik haar maar twee keer per jaar). Daarbij mopperen en zeuren we niet, we gunnen elkaar de muts. (Af en toe een grap over de muts mag trouwens wel.)

Je kunt het trouwens ook vrij letterlijk opvatten, bedenk ik nu: dat je iemand een kledingstuk gunt. In relaties is het vaak zo dat de vrouw meer koopt dan de man – bij mij thuis tenminste – en dan vaak ook nog rare modische items waar de man niets in ziet. Zo gunde Gijs het mij laatst met een enorme glimlach dat ik puntige laklaarzen met een plateauzool had gekocht. Die, bedenk ik nu ik dit zo opschrijf, bij de gemiddelde kabouter niet hadden misstaan.

De ervaring dat je het druk hebt

Net als ieder modern mens roep ik vaak dat ik het druk heb, om vervolgens een vrij vinnige innerlijke dialoog aan te gaan. Want hoe druk heb ik het nou écht? Ik bedoel, er zijn veel mensen die het veel drukker hebben. Ik heb deadlines, ik heb kinderen, ik heb altijd heel veel was, ik heb een sociaal leven dat ik enigszins bloeiende wil zien te houden, maar ik heb het toch zéker niet zo druk als die ene vrouw met een eigen multinational en vier kinderen over wie ik laatst hoorde dat ze het zo druk had dat ze soms 's nachts de keukenvloer dweilde. (Waarom dweilt een vrouw met een eigen multinational in godsnaam zelf de vloer? Misschien is het haar hobby. Moet je ook tijd voor maken.)

Maar goed, ik mag van mezelf niet beweren dat ik het druk heb. Want ik ben een freelancer met een heerlijk, zelf in te delen werkend leventje, en twee kinderen die allang hun billen kunnen afvegen! Er waren inderdaad een paar jaren dat ik het gigantisch druk had (toen die kinderen nog nul en een waren en ik nog meer deadlines had en vele uren minder slaap), maar ik geloof dat ik het in die tijd te druk had om überhaupt door te hebben dat ik het druk had.

Maar. Soms voelt het toch alsof ik het heel druk heb. En dan is het alleen maar vervelend als mijn ene innerlijke ik – hoe noem je diegene? – tegen mijn andere innerlijke ik gaat

lopen roepen dat het écht wel meevalt met de drukte. Word je niet echt rustiger van, dat constante zelfverwijt dat je het eigenlijk helemaal niet zo druk hebt en dat je je niet zo vreselijk moet aanstellen.

En toen las ik een interview met Renske de Greef. Zij is columnist, net als ik, ze heeft qua werkbestaan een vergelijkbaar leven. En zij zei: ‘Ik heb snel de ervaring dat ik het te druk heb.’ Ha, maar dat was een goeie! Dat was precies wat ik ook had. Tuurlijk, als ik het op een to-dolijstje zette, was mijn dag heel overzichtelijk. Stukje schrijven voor *de Volkskrant*. Koffiedrinken met werkgever. Stukje schrijven voor *Flow*. Toneelstuk herzien. Thuis zijn als de kinderen thuiskomen.

Maar als ik dan eenmaal bezig was, en er kwam een e-mail doorheen, en de werkgever was een half uur te laat, en ik praatte per ongeluk best lang op de stoep met de buurvrouw, en daar dreigde alweer het eind van de schooldag, dan voelde het ineens toch als heel druk. En dat is feitelijk ook wat druk zijn is. Het is een zeer persoonlijke ervaring. Sommige mensen ervaren het moeten kopen van één postzegel als een drukke dag (die tijden heb ik ook gekend, geloof me). En sommige mensen ervaren het leiden van een multinational, vier kinderen opvoeden en ’s nachts nog even lekker met de dweil door de keuken rauzen als een drukke dag. Er is geen standaarddefinitie van een drukke dag.

Dus als mijn innerlijke ikken weer een woedend gesprek met elkaar aangaan – ‘Denk je dat je het druk hebt? Dat valt echt wel mee.’ ‘Nou, ik ben anders heel moe, en het is pas half elf ’s ochtends!’ – dan kom ik tussenbeide met: ‘Ik heb gewoon snel de ervaring dat ik het druk heb.’ En daar kan niemand, ikzelf ook niet, iets tegen inbrengen.

Als je zelf geen stijl hebt, moet je een stylist inschakelen

Ik stond te telefoneren op een brug over het Singel in Amsterdam en waande me onbespied. Ik droeg een donkerblauwe spijkerbroek, rode hoge hakken, en in die hakken roze sokken. Eigenlijk vond ik dat wel een kekke combinatie. Erg diep had ik er niet over nagedacht, maar rood, roze en donkerblauw, dat leek me wel wat.

Later die dag kreeg ik een e-mail van Ben Min, de chef van het modeblad waar ik toen voor schreef. Hij had me gezien met mijn rode schoenen en roze sokken, en was zwaar geschokt. Het beeld van mij en mijn stijlloze combi moet lang op zijn netvlies gebrand hebben, want een paar maanden later benaderde hij mij over het onderwerp ‘Stijl, hoe krijg je het?’ Ik schreef hem een extreem gepikeerde e-mail terug en accepteerde de opdracht.

In mijn zoektocht naar stijl had ik me natuurlijk kunnen verdiepen in de enorme stortvloed van koffietafelboeken met daarin wijsheden als ‘Stijl zit in jezelf’ en ‘Stijl is een klein zwart jurkje met een simpele parelketting’. Maar ik wilde keihard, praktisch advies. Als in: ‘Mag ik deze rok aan, ja of nee?’

En zo meldde ik me bij twee wijsgeren. Voor de kleding ging ik naar San Ming, alias Stylemeister, mode- en interieurgoeroe voor allerlei winkels, tijdschriften en soms privépersonen. Voor het interieur wendde ik me tot Paul Linse. Hij

runt Studio Linse voor interieurarchitectuur en ‘doet’ onder andere Schiphol, hippe viswinkels en huizen en jachten van rijke mensen.

Want het is waar: ik heb geen stijl. Ach, ik heb weleens stijl. Soms trek ik op een morgen net de goede spijkerbroek aan, en het juiste T-shirtje, en die *casual yet elegant yet modern yet timeless* hooggehakte sandaaltjes, en dan krijg ik heus wel iets Audrey Hepburnesks over me. Maar dat is dan gewoon per ongeluk. Er zijn net zo veel dagen dat ik in een vreemde flodderrok het huis verlaat, mijn bril op mijn neus (een bril die ik bij de feestwinkel heb gekocht, echt) en wegrij op mijn fiets met knalrode plastic fietstassen, die alleen in zeer selecte gezelschappen als stijliconen gezien zouden kunnen worden.

Ook mijn huis is niet de *Elle Wonen*-fantasie die het zou moeten zijn. Al ben ik trots op mijn interieur – na mijn verhuizing in de ene koopexplosie na de andere bij elkaar gewinkeld –, toch weet ik heus wel dat ik niet in een woonblad mag. Ik heb niet zo’n mix van een retedure Le Corbusier-stoel met die ene geweldige salontafel uit de Brusselse vintagewinkel waarbij dan net weer dat Afrikaanse krukje zo prachtig staat. De mix bij mij is toch vooral IKEA met voor de afwisseling wat van Loods 5. De enige vintagevondst is het tafeltje uit de Groningse tweedehandswinkel Mamamini. Een oerend lelijk ding met ‘Louis XIV-details’ dat op geen enkel denkbare wijze bij de rest van mijn spullen past, maar toch steeds mee moet. Als een mottig huisdier dat in je leven blijft omdat je er nu eenmaal van houdt.

Maar genoeg metaforen over mottige huisdieren. Op een maandagavond meld ik me bij het huis van San Ming, in een chique buurt in Amsterdam. In het weekend heb ik overwogen een Diane von Furstenberg-jurk aan te doen om Ming, zoals hij zichzelf noemt, onder ogen te kunnen komen. Maar

dat zou valsspelen zijn. Dus draag ik de outfit waarin ik al de hele dag rondloop: een grijs shirtje, een kaki broek en gouden Puma's.

Op weg naar Mings huis ben ik gaan zweten, want ik ben zenuwachtig. Hoe vaak kom je nou over de vloer bij een stijlgoeroe die Ming heet? Bovendien heb ik een grote tas met kleren bij me, waarbij ik erg twijfel aan de stijlvolheid ervan. Tot die verzameling behoort een polyester tijgerprintbloesje van Bershka (met hippe pofmouwen) en een hippietuniekje van H&M met knalgroene en roze bloemen.

Het huis van Ming blijkt inderdaad de stijlvolle oase die ik had verwacht, met Diptique-kaarsen, orchideeën en zwarte muren. Op mijn Puma's, die met de seconde minder hip voelen, loop ik mee naar zijn stijlvolle werkkamer. Daar schenkt Ming mij stijlvol water in (Hildon, uit een glazen fles).

Voordat ik het tijgerbloesje tevoorschijn durf te halen, stel ik Ming een hoop algemene vragen. Allereerst de prangendste: 'Hoe krijg je stijl?' (Lees: 'Hoe krijg ik stijl?') 'Dat vragen mensen me altijd,' zegt Ming. 'Maar ik vraag het me nooit af. Het gaat vanzelf.' Hij vindt het niet erg dat er op de wereld veel stijlloze figuren rondlopen, en voelt helemaal niet de behoefte ze allemaal te make-overen. 'Ik hoef niet met ze te leven.'

Langzaamaan komen er toch wat stijladviesjes uit Ming. Zo is hij tegen zwarte kleren, want dat is 'te makkelijk'. Een heel 'uniform' van één merk vindt hij 'dodelijk'. 'Al is een pakje van Chanel natuurlijk wel heel mooi.' Hij draagt zelf altijd klassiekers. Ook vindt hij dat kleding iets komisch moet hebben. Een driedelig pak van heel grove tweed, bijvoorbeeld, daar is hij erg voor. Als Ming iets mooi vindt, koopt hij het altijd in drievoud. En als het nergens te krijgen is – omdat het bijvoorbeeld zó avant-garde is dat geen winkel het nog heeft –, laat hij het gewoon maken.

Nederlanders, vindt Ming, krijgen het de laatste paar jaar een beetje door. ‘Jarenlang hielden Nederlanders ontzettend van pastelkleuren,’ aldus Ming. ‘Van die slappe tinten.’ Maar dat is aan het veranderen. ‘Door winkels als Zara kunnen mensen zich beter kleden. Maar ja, je blijft een hoop blote buiken zien, en mensen die als het ware in hun boxershorts de straat op gaan. Toploos in de tram. Mensen die stinken.’ Hij kijkt moeilijk.

Stijl heeft volgens Ming met beschaving te maken. Tijdens een weekendje in Antwerpen zag hij weer hoe anders het kan zijn. ‘Daar kleden mensen zich aan voor het diner en praten de kinderen rustig met elkaar. Dat is ook stijl. Daar begint het mee.’ Ik denk terug aan sessies bij de Chinees, vroeger, waarbij mijn broer onder de tafel zat en mijn zus en ik luidkeels op elkaar scholden. Daarom ben ik zo’n stijlloos wezen geworden.

Ming wil niet belerend doen, zegt hij. Maar hij vindt wel dat vrouwen (en mannen) de boel niet moeten laten verslonzen. ‘En je moet een paar dure dingen kopen. Een jasje, een broek, een colbert. En schoenen van leer!’ Dat hoeft niet allemaal Gucci te zijn. ‘Je moet gewoon aan de stof voelen, dan voel je vanzelf wel of het goed is.’ Ik vrees het moment waarop ik hem mijn polyester miskopen ga laten zien.

Maar dan komt Ming met een fijne observatie. ‘Als je een leuk mens bent, is je top ook algauw leuk. Als je niet leuk in het leven staat, kun je geen stijl hebben.’ Pfff, opluchting. Ik vind mezelf best leuk. Dus dan kan mijn top kennelijk ook. Ik vraag hem naar zijn stijliconen, en hij noemt Tina Chow (overleden in 1992), een bekend Amerikaans-Duits-Japans fotomodel uit de jaren tachtig, met wie hij bevriend was. ‘Toen ik haar voor het eerst zag, had ze een simpel wit t-shirt aan, met daaroverheen twee kasjmieren vesten over elkaar, een